

Grader, der kun kunne finde deres Afgjørelse in concreto, og hvori der kun kan udvikle sig nogenlunde faste Vedtægter ved en fortsat Praxis.

Paa en lignende Maade blive de Tvivl at løse, som stundom kunne opstaae angaaende det Spørgsmaal, hvorvidt en virkelig Overfridelse har fundet Sted, naar enkelte Undercontiere overskredne, medens Hovedcontoens Totalbeløb har været tilstrækkeligt, fordi der paa andre Poster har fundet en tilsvarende Besparelse Sted. Dette vil berøe paa, hvorvidt det efter Sagens Natur og de stedfundne Forhandlinger maa antages, at det er de enkelte Poster, som ere bevilgede, eller disse kun ere de Addender, hvorved den Hovedsum er udfunden, som er Bevilgelsens egentlige Gjenstand. Det vil være Finantslovens Sag, at afværge slige Tvivlsmaal.

Forøvrigt er det en Selsfølge, at ligesom en Bestyrelsesgreen kan udvise usforsvarlig Udførelse, uden at overskride Bevillingerne, saaledes kan omvendt den største Omhu for de offentlige Midlers hensigtsmæssige Anvendelse være forenelig med — ja endog lede til en virkelig Overfridelse af samme. Ligesom derfor Revisionens og Decisionens Opgave paa ingen Maade indskrænker sig til de Tilfælde, hvor en Overfridelse har fundet Sted, saaledes medfører denne ikke i og for sig Formodning for, at Ansvar virkelig vil blive gjort gjældende. Kun er det nødvendigt, at den Bevidsthed holdes levende, at enhver virkelig Overfridelse skeer paa Vedkommendes eget Ansvar.

Med de her antydede Synspunkter for Die, har Udvalget bestræbt sig for at sondre de Overfridelser af Finantslovens (og Tillægslovenes) Tal, som kunne siges at have tilstrækkelig Hjemmel i selve Bevillingens Rand og sande Mening, (som derfor, i Modsætning til de egentlige Overfridelser, kunde kaldes „Meerudgifter“) fra dem, der ikke ere en Følge af Bevillingens egen Medfør, men have deres Grund i en selvstændig Villie

af beslutning af vedkommende Minister, for hvilken denne altsaa maa staae Rigsdagen til Ansvar. Det er især disse sidste Tilfælde, (der saa meget mere egne sig til at kaldes „Overfridelser“, som deri selv sprogligen antydes Begrebet af en Overtrædelse) hvis Behandling giver Anledning til Meningsforskjellighed.

Revisionen af Regnskabet for Finantsaaret 1850 havde (hvad der tilbeels ogsaa er Tilfælde med det nu foreliggende Regnskab) indstillet de Poster til at „bevilges“, hvor der fandtes en virkelig Overfridelse, men denne erkjendtes i Realiteten velbegrundet. Da der imidlertid herimod indvændtes, at Bevilgningsretten kun tilkommer Rigsdagen og Kongen i Forening, og for Rigsdagens Vedkommende kun kan udøves under de for Lovens Vedtagelse foreskrevne Former, ombyttede Udvalget Ordet „bevilges“ med Ordet „billiges“, og saaledes ere disse Indstillinger vedtagne af begge Thing.

Hvis nu denne Forandring ikke var andet, end en terminologisk Føtelighed, vilde der vistnok ikke være vundet stort ved at kalde en Bevilgning en Billigelse, og herimod stillede da ogsaa den Paastand, (hvis nærmere Drøftelse dog udsattes til en beleiligere Tid, og altsaa nu ikke kan afvises), at Bevilgningsformen maatte opretholdes, og Decisionen altsaa gaae ud paa, at disse Poster „henvises til Afgjørelse ved Tillægsbevilling“. Følgen heraf vilde altsaa være den, at alle disse Poster ikke decideredes, men udsattes til næste Aar, inden hvilken Tid det da vilde være Regjeringens Sag at tilvejebringe den manglende Hjemmel, ved at indbringe et Lovudkast til en Tillægsbevilling, og dertil erhverve saavel Rigsdagens som Kronens Samtykke. Det behøver ikke at fremhæves, at den hele Sag, hvis hurtige Tilendebriagelse er af yderste Bigtighed, derved vilde opfattes endnu længere, — og det netop med Hensyn til de Spørgsmaal, hvor der kunde være Anledning til at gjøre Ansvar